

6-Antonia

Η κεντρική τοποθέτηση της Αντωνίας Αθανασοπούλου-Βαφειάδου εκ μέρους του Ε.Κ.Κ.Ε. στο άνοιγμα των διαδικασιών της 5ης Συνδιάσκεψης της ANΤΑΡΣΥΑ

Η 5η Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ πραγματοποιείται σε μια στιγμή όπου οι γεωπολιτικές εξελίξεις στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής είναι ραγδαίες. Η ειρήνη, όχι μόνο για τη χώρα μας και τις χώρες από τον Καύκασο ως τα Βαλκάνια, αλλά και διεθνώς, συνεχώς απειλείται από τις προσπάθειες του ενός πόλου (ΗΠΑ-NATO-ΕΕ) να υπομονεύσει και να εκτοπίσει τον ανταγωνιστή του (Ρωσία).

Στην Ουκρανία ο πόλεμος συνεχίζεται και κλιμακώνεται. Πρόσφατα η «ομάδα επαφής» αποφάσισε την αποστολή νέων ΝΑΤΟϊκών όπλων. Νέα στρατιωτικά πακέτα με τανκς Leopard η Γερμανία, εφόσον οι ΗΠΑ στείλουν τα δικά τους Abrams. Η απάντηση της Μόσχας, σε περίπτωση που απειληθεί με ήττα, μπορεί να πυροδοτήσει πυρηνικό πόλεμο. Στην παγκόσμια σκακιέρα η Ουκρανία είναι μόνο ένα πιόνι, αλλά η σύγκρουση στην περιοχή εγκυμονεί σοβαρούς κινδύνους ευρύτερα για τους λαούς. Κύριος στόχος των ΗΠΑ πάντως παραμένει η Κίνα και γι' αυτό γίνεται προετοιμασία για νέα σύγκρουση στον Ινδοειρηνικό.

Σοβαρή είναι η ευθύνη της κυβέρνησης για τη βαθιά εμπλοκή της χώρας μας στις αντιπαραθέσεις. Η ΝΔ δεν διστάζει να αναφωνεί ότι «είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία». Βάσεις, λιμάνια, αέρας, όπλα, όλα παραδίδονται για να εξυπηρετήσουν τα πολεμικά σχέδια ΗΠΑ -NATO. Η Αλεξανδρούπολη έχει γίνει κόμβος για επίθεση του NATO προς βορρά, ενώ συμφωνήθηκε αξιοποίηση της βάσης της Σούδας επ' αόριστο.

Στο ευρύτερο παζάρι για τον καθορισμό των θαλασσίων ζωνών, ξεχωρίζει ο ρόλος ΗΠΑ-NATO-ΕΕ, με ελατήριο την εκμετάλλευση των ενεργειακών κοιτασμάτων, αλλά και ως μέρος του σχεδίου απεξάρτησης της ΕΕ από τους ρώσικους υδρογονάνθρακες. Και εδώ σε Αιγαίο και Ανατολική Μεσόγειο δεν υπάρχει ούτε κυριαρχία ούτε σύνορα, παρά μόνο «ενιαίος επιχειρησιακός χώρος» για την εξυπηρέτηση των σχεδίων τους απέναντι στα άλλα ιμπεριαλιστικά κέντρα και ενάντια στα συμφέροντα των λαών της περιοχής. Σ' αυτό το πλαίσιο και η όποια «λύση» γύρω από το Κυπριακό είναι για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα των ενεργειακών κολοσσών, με το μοίρασμα των «οικοπέδων». Μόνο ο αγώνας του κυπριακού λαού για μια Κύπρο ενιαία, κυρίαρχη, ανεξάρτητη, κοινωνικά δίκαιη και αντιιμπεριαλιστική, με μία κρατική κυριαρχία, θα ήταν απάντηση στα διχοτομικά τους σχέδια. Με αποχώρηση των τούρκικων στρατευμάτων κατοχής, χωρίς ξένες βάσεις, εγγυήτριες δυνάμεις και ξένους στρατούς, έξω από το NATO και την ΕΕ. Έτσι θα μπορούσε να δεθεί και με τους δικούς μας αγώνες.

Η ελληνοτουρκική κρίση εκδηλώνεται σε ένα από τα πιο κρίσιμα σταυροδρόμια του ανταγωνισμού των

μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της εποχής μας. Η εξευτελιστική ευθυγράμμιση της αστικής τάξης και των κυβερνήσεων της με όλα τα σχέδια και τις ενέργειες των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών στην περιοχή, καθώς και οι αντιδραστικές συμμαχίες με Αίγυπτο και Ισραήλ, με την παροχή κάθε είδους διευκολύνσεων από Σούδα ως Αλεξανδρούπολη, υπογραμμίζουν τον υποταγμένο στις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις χαρακτήρα της. Η διαρκής αμφισβήτηση από την πλευρά της Τουρκίας της κυριαρχίας της Ελλάδας στα νησιά του Αιγαίου, η αμφισβήτηση των συνθηκών της Λοζάνης και του Παρισιού, καθώς και η επιλεκτική αναφορά στη συνθήκη του Μοντρέ, οι συνεχείς απαιτήσεις για αποστρατιωτικοποίηση των νησιών την ίδια στιγμή που υπάρχει απέναντί τους η υπερεξοπλισμένη στρατιά του Αιγαίου, αλλά και η τουρκική εισβολή στην Κύπρο και σε άλλες γειτονικές χώρες, χαρακτηρίζει την επιθετικότητα της αστικής τάξης της Τουρκίας, με αποτέλεσμα τον αντιδραστικό ανταγωνισμό και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου και τη συνεχή κρίση ανάμεσα στις δύο χώρες.

Η συνδιάσκεψη γίνεται επίσης σε μια στιγμή που η άνοδος του πληθωρισμού, η ακρίβεια, η ενεργειακή φτώχεια, η παρατεταμένη οικονομική αναταραχή, η υγειονομική, η οικολογική, η πολλαπλή κρίση του συστήματος, δεν λειτουργούν παρά μονάχα για να δημιουργούν πολιτικά αδιέξοδα και να πολλαπλασιάζουν τις κρίσεις στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και στον κόσμο ολόκληρο. Οι πολιτισμένοι «ανανεωτές» του εκφυλισμένου πολιτικού μας συστήματος αλλά και οι επίδοξοι διεκδικητές του κυβερνητικού θώκου δεν είναι μόνο κυνικοί υπηρέτες του μεγάλου κεφαλαίου της ΕΕ, ώστε να κλιμακωθεί η επίθεση με την εξουθενωτική λιτότητα και την τελική έφοδο στα υπολείμματα των κατακτήσεων και δικαιωμάτων των εργαζομένων, με την καταστολή και τους νόμους τους, αλλά επιπλέον με την πολιτική τους δημιουργούν θανάσιμους κινδύνους για την ειρήνη και την ίδια τη ζωή του λαού.

Η αστάθεια και η απονομιμοποίηση που έχει επέλθει στους από πάνω, δημιουργούν τους όρους για τη συγκρότηση των από κάτω. Είναι η ώρα να αμφισβητηθεί η πολιτική του κεφαλαίου, του ιμπεριαλισμού και των πολιτικών τους εκφραστών, είναι η ώρα να ενισχυθεί η προσπάθεια συγκρότησης ενός επαναστατικού αντικαπιταλιστικού πόλου όλων των δυνάμεων της αριστεράς και των ανένταχτων αγωνιστών. Σε ποια βάση όμως και τι είδους αριστερά θα είναι αυτή; Γιατί στη Γαλλία, την Ιταλία, τη Σουηδία, ακόμη και στη Βραζιλία πρόσφατα, σηκώνουν κεφάλι η ακροδεξιά και ο φασισμός; Μήπως γιατί η εκεί «αριστερά» του Λούλα, του Μελανσόν, της Ιταλίας, της Αγγλίας, απογοητεύουν και άσχετα με τη θέλησή τους ανοίγουν με την πολιτική τους τον δρόμο στην κάθε Μελόνη; Τέτοια αριστερά θέλουμε; Τέτοια αριστερά μας αξίζει; Έτσι θα αντιπαλέψουμε τον πόλεμο, τη φτώχεια και την εκμετάλλευση, έτσι θα αγωνιστούμε για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις αντί για τις κούρσες των εξοπλιστικών προγραμμάτων, για έξοδο από ΕΕ και ΝΑΤΟ, για εθνικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων χωρίς αποζημίωση και με εργατικό έλεγχο ώστε να δοθούν χρήματα σε υγεία, παιδεία και κοινωνική ασφάλιση; Μπορεί να τα κάνει αυτά μια αριστερά της διαχείρισης του κυβερνητισμού, μια αριστερά που συνδιαλέγεται με το ΜΕΡΑ25 παραμονή των εκλογών και με ξεκάθαρο ευρωπαϊκό προσανατολισμό; Προωθώντας ενδιάμεσες λύσεις σ' αυτό το σάπιο σύστημα, ρεφορμιστικές λογικές που έπαιξαν ρόλο στον εκφυλισμό του αριστερού και κομμουνιστικού κινήματος; Πώς μπορούμε να συμπορευτούμε με δυνάμεις που επαγγέλλονται «δίκαιη ανάπτυξη», η οποία πατάει πάνω στα συντρίμια των εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων; Δυνάμεις που είναι με το ευρωπαϊκό μοντέλο, δηλαδή με την εργασιακή ζούγκλα, με τους μισθούς πείνας στα όρια της οικονομίας, των δεικτών, του εφικτού κ.λπ.;

Ο τύπος βοά για τις «αριστερές ζυμώσεις ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΛΑΕ-ΜΕΡΑ25», για συνάντηση που έπεται με Στρατούλη -Βαρουφάκη, και σε όλα αυτά υπάρχει ανοχή έως αιχμαλωσία ώστε να μη γίνει κανένας αποκλεισμός στο όνομα της «ενότητας της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς».

Ας προσπαθήσουμε να αφουγκραστούμε τον παλμό και την αγωνία των λαϊκών μαζών και να αντιδράσουμε με ενιαίο και ξεκάθαρο τρόπο, χωρίς «αυτάρκεια» και περιχαράκωση αλλά και χωρίς θολές και θνησιγενείς συμμαχίες, δίνοντας βάρος στις τοπικές που είναι το οξυγόνο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με εξωστρέφεια στον κόσμο της δουλειάς.

Εμπρός για μια ενωτική και επαναστατική συνδιάσκεψη.

Για μια κοινωνία σοσιαλιστική και κομμουνιστική!

Για το **Ε.Κ.Κ.Ε.**

Αντωνία Αθανασοπούλου-Βαφειάδου